

THRANITTEN

Diskusjonsblad for de statsansattes lag av AKP(m-l)

NR. 2/1973

" Arbeidere! Ta vare på deres politikk. Dere vil snart møte ulver i fåreklær som vil forsøke å forvirre tankene deres, for å få dere til å tjene andre partiers planer, slik som dere gjorde før dere ble et selvstendig parti. Dere er mange nok og sterke nok til å utgjøre et parti for dere sjøl, vakt dere for å bli et annet partis gryteskrapere!"

Marcus Thrane.

INNHOOLD:

- Leder: Et parti av vanlige folk - sånn som oss.....s. 1 - 2
- Intervju med to kamerater om et parti for vanlige folk...s 3
- Hva betyr et parti for vanlige folk ?.....s 4 - 5
- Problemer med organiseringsparolen.....s 6
- Er det riktig å ta med "sosialisme" i valgprogrammet til valgfronten ?.....s 7
- Selv SIPO kan gjøre en tabbe.....s 7
- Oppsummering av 1. mai arbeidet i et smålag.....s 8
- Retningslinjer for faglig rapport.....s 9

ET PARTI AV VANLIGE FOLK - SÅNNE SOM OSS...

Den marxistiske filosofi, den dialektiske materialismen har to fremtredende kjennetegn. Det ene er dens klassekarakter. Den erklærer åpent at den dialektiske materialismen står i proletarietets tjeneste. Det andre er dens praktiske karakter. Den understreker teoriens avhengighet av praksis, understreker at praksis er grunnlaget for teorien og at teorien på sin side tjener praksis. Sannheten av enhver kunnskap eller teori blir ikke bestemt av personlige følelser, men av objektive resultater i sosial praksis. Bare sosial praksis kan være kriteriet på sannhet. Praksis er det første og det grunnleggende standpunktet i den dialektisk-materialistiske kunnskapsteorien.

MAO TSETUNG i " Om praksis ".

Det begynner å bli noen måneder siden vi virkelig bestemte oss for å korrigere arbeidsstilen vår. " Venstre-eksklusivitet " var stempelet vi hadde plassert på ei farlig biside ved vårt arbeid. Det gjaldt både vår politikk utad og vår politikk innad i bevegelsen. En konkretisering av hva feilen besto i på de indre linjene ligger i betegnelsen " krigskommunisme ". Vi arbeidet på en måte som minner om den måten kommunister arbeider på i en krigssituasjon. En hektisk stil med stadige direktiver fra ledende organer, mange møter osv. - i det hele tatt med liten tid overlatt til kadern sjølv. Det er klart at det gikk ut over demokratiet og evnen til å handle sjølvstendig. Ikke nok med det; arbeidsstilen gjorde oss berykta. Vi var blitt " sånne folk en aldri ser noe til " blant venner og bekjente. - Og siden det ikke er noen overhengende krigsfare i Norge, bestemte vi oss altså til å finne fram til nye former i arbeidsstilen under mottoet " et parti av vanlige folk - et parti av ledere ".

Det har da også blitt gjort en del. Viktigst er vel innføringa av faseplanene. Disse planene tar for seg de viktigste oppgavene innafor et visst tidsrom og gjør det mulig 1) at alle gjennom diskusjonen om hver enkelt faseplan deltar i å stake opp politikken på de viktigste områdene 2) at de enkelte laga kan arbeide sjølvstendig uten en hel masse direktiver. På det lokale plan har det blant annet skjedd en nedskjæring i antall møter. Vi har lært å skille mellom de spørsmål som krever et organisert møte for å bli løst, og de som kan løses ved en uformell sammenkomst. I partilaget har vi nå partilagsmøte en gang i mnd. og smålagsmøte er vel stort sett hver annen eller tredje uke. Gode forberedelser ut i god tid er en nødvendighet for å gjøre møtene mer effektive som igjen er en nødvendighet for å kunne ha korte og sjeldne møter. Det har vist seg fordelaktig å sette enkelte til å utrede spesielle problemer sånn at motsigelsene er stilt klare før møtet som skal behandle problemene. Vi er også i ferd med å innføre barnevaktsordning, ikke bare fordi folk med småbarn skal ha anledning til å gå på møter, men at de også skal ha anledning til litt sosialt liv om kveldene. Dette er noe, og de t er opplagt det fins flere tiltak som kan settes i verk for å etterleve " Et parti av vanlige folk ". En ting har vi hverfall lært, nemlig at en roligere arbeidss til stiller store krav til ledelsen på alle plan. Det kreves en god langsiktig planlegging og skikkelig fordeling av oppgavene (ledelsen skal jo sjøvsagt også ha en roligere arbeidsstil).

Jeg mener det her imidlertid er på sin plass å rette søkelyset mot noe annet, nemlig mot vår egen holdning til problemet. Karakteristisk nok er problemet med arbeidsstilen mange steder ikke kommet på dagsorden før det ble akutt. Antallet ml-ere som er gifte, antallet ml-ere med små barn øker sterkt. Det gamle " kjøre t " begynte så smått å legge grunnlaget for alvorlige problemer rundt omkring. (Slemme tunger har ikke

MOE/ELVA - 1977 JUNI 13 1977 73
-2-

helt uten grunn kalt ml-bevegelsen Norges største skillsmissebyrå.) Det måtte skje en forandring. Videre har vi i dag holdningen hos mange av dem som ikke regner seg for å ha spesielle problemer, eller holdningen til de som har en helt spesiell evne til å greie opp i sine problemer : Den roligere arbeidsstilen er en gave til familiene, til de med små barn -og til alle de nye medlemmene. Sjølv kan de godt greie seg foruten den gaven, for de er da skikkelige kommunister. Når det så begynner å bli flere sider mellom hvert møte i almanakken, kommer disse folka i et forferdelig dilemma - for hva skal de gjøre? (Jeg trur det fins litt av dette i noen og enhver av oss.)

Resultat blir ofte at de blir sittende hjemme, eller kanskje de oppsøker de ml,erne de ikke treffer på møter så ofte lenger. Satt på spissen ? Ok - men det jeg forsøker å få fram er sammenhengen mellom korrigeringa av arbeidsstilen og utviklinga av massearbeidet. Et parti av vanlige folk må sjølvsagt ha skikkelige røtter blant vanlige folk og ikke være " sånne folk en nesten aldri ser noe til ". Fra flere hold har jeg hørt kommentarer som " jeg har glemt hvordan en blir kjent med folk " fra folk som tidligere har hatt opptil flere møter pr. dag. Og her er det på sin plass å minne om sitatet i begynnelsen av artikkelen. Den roligere arbeidsstilen er nemlig ikke bare nødvendig for vår egen helbred, men for partiets helbred. Det er gjennom kontakten med våre slektninger, våre arbeidskamerater, våre venner og bekjente at vi skaffer oss grunnlaget til å kunne utvikle partiets politikk. Jeg trur de som har vært med i ml-bevegelsen en stund har spesielt mye å lære av nye folk som kommer med på dette området.

Vel, dette er ment som innledninga til en diskusjon her i partilagsavisa om korrigeringa av krigskommunismen. Styret er overbevist om at det fins såvel prinsippielle synspunkter som konkrete forslag til endringer ute blant medlemmene. Det behøver ikke være noen lang artikkel, en kort notis kan også gjøre nytten. Så vær så god, fristen for innlegg til neste nr. er 1. juni.

Styremedlem

INTERVJU MED TO KAMERATER OM - ET PARTI FOR VANLIGE FOLK

Vi ville gjerne vite hva medlemmene mente om dette så vi tok kontakt med to kamerater for å høre hve de hadde å si om saken.

- Har partiet blitt mer "folkevennlig i den seinere tid ?

S: Ja, jeg synes vi er kommet et stykke på vei når det gjelder å bekjempe krigskommunismen. Vi har fått en bedre forståelse for at skal vi trekke til oss vanlige folk - med vanlige folks plikter og problemer - nytter det ikke med den gamle stilen med møter hver dag, mange oppgaver, hyppige og mange direktiver o.s.v.

W: Det at vi er organisert etter produksjonspunkt og har vårt massearbeid på jobben og partilagsmøtene såpass skjeldent som 1 gang i måneden gjør at vi ikke får så mange møter og har mer tid til familien. Det at vi har fått faseplanene er også bra. Men jeg tror fremdeles at det gjenstår en del. Når vi skal organisere partiet slik at vanlige folk kan være med er det nødvendig å sette seg inn i vanlige folks situasjon, se på hvilke problemer de har, hva hindrer dem i å være med å arbeide politisk.

- Dere er gifte og har en liten unge. Hvordan har dere greidd å løse de praktiske/politiske problemene ?

W: Jeg synes ofte det er vanskelig å kombinere familieliv og politisk arbeid. Vi har delt uka mellom oss når det gjelder det praktiske. Det som er det største problemet er at vi synes vi får for liten tid til ungen. Vi har lang reisevei slik at vi kommer seint hjem om ettermiddagen. Hvis vi skal på møte for eks. kl 19.00 må vi reise hjemmefra kl 18.00. Det skal også lite til av ekstra arbeid/aksjoner o.l før opplegget vårt "sprekker". Jeg mener det ikke lar seg gjøre å ha lang reisevei, full jobb og liten unge og samtidig være med i AKP. Løsningen her måtte være halvdagsjobb.

S: Jeg er ikke helt enig med W. Jeg mener familieliv og politisk arbeid lar seg kombinere, men at det kreves en god del når det gjelder organisering av arbeidet både hjemme og på jobben. Det er vel også viktig at en har vilje til å løse de problemene som måtte oppstå. Vi har i den seinere tid ikke kunnet komme på partilagsmøtete da de har begynt så tidlig. Dette fører til at vi ikke får være med på viktige diskusjoner. For å slippe å ha barnevakt har en av oss måttet være hjemme. Dette er for så vidt greit da den andre refererer fra møtet, men det hadde nok vært det beste at vi begge hadde fått delta i diskusjonene. At vår situasjon kunne blitt trukket mer direkte inn når vi skal legge opp linje for det politiske arbeidet. Vanlige folk må ta slike hensyn.

- Hva kan vi konkret gjøre for at vi skal få bedre tid til familien og samtidig kunne vært politisk aktiv ?

S: Vi må her som på alle andre områder være ledende. Vi må kunne leve et vanlig familieliv og samtidig vise at vi kan vært politisk aktiv. Det vi konkret nå kan gjøre er å utvikle en skikkelig barnevaktordning. Det var fint om vi også kunne få en litt mer kollektiv stil når det gjelder å hjelpe hverandre med praktiske gjøremål, for eks. hvis leiligheten skal pusses opp.

W: Jeg mener vi må fortsette denne diskusjonen. I mange tilfeller er mannen mer politisk aktiv enn kona. Det har lett for å bli henne som må ta det meste hjemme. I tillegg til det S. nevner mener jeg aksjoner, viktige møter o.l må legges til tider slik at vi med unger kan delta.

Kamerater la oss fortsette denne diskusjonen! Jeg mener intervjuet tar opp en del viktige spørsmål og motsigelser.

Red.

HVA BETYR ET "PARTI FOR VANLIGE FOLK"?

Jeg har i det siste tenkt og fundert endel over hva uttrykket "et parti for vanlige folk" betyr for vårt arbeid, og for vår arbeidsstil.. og vil her ta for meg to sider denne saken har.

a) Partilaget funksjon.

Det står i vedtektene at partilaget er grunnorganisasjonen. Jeg er enig i dette, fordi et smålag som oftest dekker en for liten del av helheten av arbeidet, og at det f.eks. i staten ville vært helt på jordet om et smålag skulle kunne utforme politikken for alle statsansatta, så mange og så varierte som vi er. Skulle en konsulent kunne utforme politiske linjer for interessekampen til en jernbanearbeider? O.K. Men hvordan virker det på en assistent og bli medlem, og få vite at smålaget driver det konkrete arbeidet utifra det vi har kommet fram til gjennom politiske diskusjoner i partilaget?

Det er greit, tenker assistenten, men hva tenker kameraten når han oppdager at disse diskusjonene føres på et møte hvor vi har to timer på oss, og i en avis som kommer ut hver annen måned- lenge etter at entusiasmen for det spesielle emnet er blåst bort?

Hvor mange ganger har ikke jeg sjøl tenkt at "dette må jeg skrive om i Thranitten" o.s.v., men før det skjer er vi inne på andre politiske saker.

Så sier folk: Diskusjonene føres i smålaget, avisa kan du skrive til når som helst, og kritikken din er negativ.

Jeg må si meg enig i at så langt kan kritikken min virke negativ. Det jeg mener å si er at vi har mange bra kadere i vårt partilag. Hvorfor ikke aktivisere mange i å jobbe med avisa, slik at den kan komme ut månedlig?

De fleste av oss er for sjenerte til å oppsøke folk vi bare har truffet en eller to ganger på et møte. Samtidig har vi behov for å utveksle erfaringer, og å diskutere politikk med andre enn våre kamerater på jobben.

Hvorfor ikke ta initiativ til frivillige diskusjonskvelder for medlemmene en gang i blant, som kunne fungere som frie fram-møter? Det er viktig for oss alle sammen å kjenne grunnplanet vårt, og kanskje spesielt ledende kamerater da dette er en forutsetning for deres framskredenhet. Hvordan kan de ellers ta initiativ til å få diskutert politikk med medlemmene?

b) Etterhvert har vi altså begynt å skjønne at vi er vanlige folk, og at vanlige folk er en nødvendighet for et parti som står i folkets tjeneste.

Hva betyr dette i vårt syn på oss sjøl?

Jeg tenker her spesielt på våre kadervurderinger.

Vurderer vi folk utifra de materielle forholdene, utifra det miljøet kameraten kommer fra? F.eks. når vi vurderer en kamerat til en ledende oppgave, og finner ut at han har gjort jobben sin på grunnplanet, at han også har oppgaver utenfor partilaget- når vi finner ut dette, sier vi da at fyren er ubrukelig fordi han ikke i praksis har gjort all den politikk han makta, og fordi han ikke har grep om alle saker?

Jeg mener dette er et eksempel på dogmatisme og idealisme i forhold til kaderen.

Vi finner ingen som har grep på alle saker, og vi vil heller ikke ha ledere som bare driver politikk døgnet rundt, for det er ikke vanlige folk. Supermenn har vi ikke bruk for. Det samme når det gjelder personlige private problemer. Jeg syns det er på tide at vi venner oss til at vi lever i et kapitalistisk samfunn, og derfor har problemer som går på mer sosial, personlig art. Nødvendigvis.

Hvordan behandler vi sånne problemer?

Jo, vi har et hysj-hysj forhold til det, det angår ikke politik-
en. Hva er det som angår en kamerats evne til å jobbe mer enn
det? Når en kader endelig ser seg nødt til å ta opp slike ting
blir han ofte møtt med en uforstående holdning. Etter at folk
innser at dette betyr mye for henne, kommer konklusjonen, over-
fladisk og mekanisk som den er: "Personlige problemer løses
gjennom kamp." Jo, det er riktig det, men hjelper lite uten ...
annen hjelp, når hun kanskje har kjempa hardt for å få bukt med
det og det ikke har hjulpet?

Vi må innse med hele dets konsekvenser at vi er vanlige folk,
men også kommunister. Det er viktig i dagens samfunn at nettopp
kommunistene kan hjelpe folk å løse slike problemer. Vi må
hjelpe hverandre. Ellers

Ellers håper jeg artikkelen min kan skape litt diskusjon, at
noen er uenige med meg, og at jeg derfor får svar.

LIV

P.S: Trenger ingen barnevakt likevel? Jeg har ikke hørt noe.

PROBLEMER MED ORGANISERINGSPAROLEN

Den som skrev artikkelen i forrige nummer av Thranitten hevder at det ikke er noen motsigelser mellom organiseringsparolen og "Styrk fagbevegelsens kampkraft". Dette er temmelig opplagt riktig hvis man ser det på litt langt sikt. Dersom det var noen motsigelse her kunne vi jo likegodt gi opp å gjøre fagbevegelsen til både masseorganisasjon og kamporganisasjon.

På kort sikt og på den enkelte arbeidsplass kan det likevel dukke opp situasjoner som kan virke som om det er en motsigelse mellom disse parolene: Vår arbeidsplass har ca 150 ansatte. Snaue 50 av disse står i NTL mens flestparten av de ~~xxxxxxx~~ andre står i STAFO og EL-tilsluttede organisasjoner. Antallet uorganiserte er nokså lavt. Et annet litt spesielt forhold er at alle på arkivené står i STAFO mens nesten alle på forværelsene/skrivestuer står i NTL.

Hittil har avdelinga vår vokst hovedsaklig fordi de fleste nye har meldt seg inn hos oss. Skal vi drive noen storstilt vervekampanje nå må vi etterhvert begynne å ta av bl.a STAFO-medlemmer. Da er det vel fare for at STAFO reiser bust og begynner å motarbeide oss. Det vil føre til svekket kampkraft.

Den siste tida har vi hatt ganske mange saker gående i innstillingsrådene. Både fordi vi organiserer hver våre arbeidsgrener og fordi vi har ulike prinsipper for arbeidet i rådene kommer NTL og STAFO ofte i motsetning til hverandre. Konflikten blir da "krig" med STAFO (og EL) gir svekket kampkraft, dårlig kamp for NTL-medlemmers interesser, og svekker medlemsvervinga.

Dette var bare et par eksempler på tilsynslatende motsigelser. Jeg sier tilsynslatende fordi jeg mener de kan og må løses dersom vi skal ha fortsatt framgang i fagforeningsarbeidet. Det kunne være interessant å høre andre kameraters erfaringer og syn på tilsvarende forhold.

Selv kan jeg foreslå noen tiltak:

- Det må utvikles et skikkelig STAFO-diplomati. Bare ledelsen tjener på splittelse mellom de ansatte. Ta kontakt med STAFO-lederne og diskuter felles krav. Bli enige om å holde diskusjonene gående selv om vi er uenige om enkeltsaker.
- Få NTL-medlemmene aktivt med i en diskusjon om opprykks- og ansettelsespolitikk. I mange tilfeller vil det være riktig å kjempe for STAFO-folk framfor NTL-folk. Dette vil medlemmene skjønne når de selv har vært med å legge opp politikk.

L.K.

ER DET RIKTIG Å TA MED "SOSIALISME I VALGPROGRAMMET TIL VALGFRONTEN?"

AKP oppretter ikke valgfront for å innføre sosialismen, men for å benytte de borgelig-demokratiske rettighetene til å kjempe for del-seire og alliere oss med folk som står oss nær i kampen mot monopolkapitalen. Ved å ta med sosialisme i valgprogrammet vi opp f.eks. SF's illusjoner om å innføre sosialismen gjennom parlamentet. Skal vi ha med sosialismen som målsetting må vi også gjøre klart hvordan den må gjennomføres. Det vil stenge mulighetene for en front av andre enn AKP medlemmer og svært nære sympatisører.

På den andre side: Alle som stemmer på oss vet at vi er for sosialismen det kan derfor virke forvirrende og latterlig at vi samtidig som vi propagerer for sosialismen i KK ikke har med sosialismen i en valgfront som består stort sett av ML-ere. Og det at SVF står for sosialismen og ikke "vår" front vil virke ennå mer forvirrende.

Folk flest vet nemlig at AKP er til venstre for SVF.

Dette varebare noen argumenter for og imot. Det fins sikkert mange fler. Kom med dine synspunkter på dette.

T.V.

SELV SIPO KAN GJØRE EN TABBE.

Mye tyder på at arbeidspresset for SIPO-folka blir for hardt etterhvert som den progressive bevegelsen øker. Følgende brevåpningstabbe illustrerer dette:

Lørdag 28.april fikk jeg to like konvollutter fra en kamerat sørpå. Sakene hastet og jeg hadde derfor snakket med ham i telefonen dagen før. Noe hadde han sendt torsdag 26., fortalte han. og noe sent på dagen den 27. Stor var min forbauselse da det som var sendt og datert den 27. lå i en konvolutt som var poststemplet den 26(!), mens det som var sendt den 26. lå i en konvolutt som var poststemplet den 27.!

Ja, ja - ingen grunn til å sende hvasomhelst i posten heretter.

LK

Vi oppfordrer folk til å diskutere og komme med innlegg til "Thranitten" om sosialisme i valgfronten - eller ikke. Hvordan bør fronten se ut/hvem kan være med? For/mot valgfront. Hva kan vi gjøre på våre plasser med hensyn til valgfront?

Dead-line for neste nr. av "Thranitten" er 18.6.73.

Red.

OPPSUMMERING AV 1.MAI ARBEIDET I ET SMÅLAG

Arbeidsplassen har ca. 500 ansatte. M-l enheten er relativt sterk, både kvalitativt og kvantitativt. Det er litt flere venner og sympatisører enn medlemmer. Et av smålagsmedlemmene fikk i oppdrag å være 1.mai ansvarlig. Sammen med et annet medlem tok han ca. 1 måned før 1.mai initiativ til å få nedsatt en 1.mai komitee. Komiteen ble bredt sammensatt (2 org. m-l-ere, 1 SFU-er, 3 uavhengige - en av disse har en viss tilknytning til oss) Komiteen hadde møter 1 - 2 ganger pr. uke.

Arbeidet før påske:

- 1) samlet underskrifter til støtte for F.F
- 2) Arrangerte et møte hvor forslag til lokale paroler ble diskutert
- 3) mobiliserte folk til toget på lokale paroler
- 4) tok opp F.F i NTL styret.

Underskriftsaksjonen fikk bra respons. Ca. 40 underskrifter fra fagforeningsmedlemmer. Siden det hersket tvil om F.F-arrangementet mobiliserte vi folk til et tog hvor de lokale parolene var viktige. Folk kunne gå i den seksjonen som hadde paroler de støttet.

Underskriftene ble oversendt F.F i et brev som også presiserte mobiliseringsgrunnlaget og kom med paroleforslag.

En løpeseddel som innkalte folk til et møte for å diskutere lokale paroler ble spredd på arbeidsplassen. 14 deltok og det kom fram en mengde bra paroleforslag. Vi konsentrerte oss om 10-12 paroler som ble fordelt blandt møtedeltakerne til endelig utforming før de ble sendt F.F sentralt til godkjenning.

Arbeidet i NTL-avdelingen før påske: 2 hovedoppgaver

- 1) tok opp F.F i styret, som enhetlig gikk inn for å støtte arrangementet,
- 2) planlegging av 1.mai møte i avdelingen.

Gode og dårlige sider ved 1.mai arbeidet før påske:

Gode sider: Det hersket en viss aktivitet.

Feil: på grunn av manglende forhåndsanalyse fra m-l-ernes side fikk vi ikke nådd bredt nok ut til alle folk. Mobiliserte mer i dybden enn i bredden.

Vi skulle forsøkt å ta en skikkelig kontakt med sosialdemokratene på et tidlig tidspunkt og prøvd å få dem med på opplegget

Kontakten mellom m-l-ere i og utenfor komiteen var dårlig. Komiteen aktiviserte i liten grad massene, men monopoliserte arbeidet.

I påskeuka låg arbeidet nede. Dette bl. a på grunn av at 1.mai ansvarlig m-l-er ikke hadde oppsummert og analysert arbeidet som var gjort og følgelig heller ikke satte de m-l-ere som var på jobben skikkelig inn i situasjonen.

Heller ikke 1.mai komiteen som helhet hadde foretatt noen oppsummering og analyse og dette førte til en kvalitativ endring av aktivitetsnivået.

Etter påske var 1.mai komiteen hovedsaklig opptatt med spørsmålet av typen:

"Eget arrangement 1.mai og i så fall hva". En manglet fortsatt politisk plan- og kartlegging. Vedtak fra et tidligere møte om å dele ut 1.mai løpeseddel, ut fra argumentasjon om at en heller burde satse på "munn til munn" metoden den tida som sto igjen, ble sabotert av 1.mai komiteen.

Løpeseddelen ble likevel laget og delt ut etter kraftig initiativ fra andre m-l-ere på stedet.

Møtet i fagforeninga bår preg av vår manglende agitasjon overfor og eventuell mobilisering av sosialdemokratene. Styrets forslag om å støtte F.F 1.mai ble likevel sendt ut til avstemning blandt medlemmene. Et flertall støttet forslaget.

1.mai . 12 stk. på fellesfrokost og ca 25 i toget.

Sluttsummering: M-l-erne fikk styrket kontakt med folk som det på kort sikt er mulig å utvikle. Arbeidet avslørte feil hos oss som skjema- og supermannstenkning. F. eks. "Mobilisering 1.mai er komiteens oppgave. Vi andre m-l-ere venter på tiltak fra den". Videre at massene ble lite trukket med i mobiliseringsarbeidet. Alle tiltak skulle dirigeres fra m-l-ere. (vi har de gode ideene osv) Arbeidet fram til påske må likevel sies å ha vært bra - etter påske, ganske dårlig.

M-l-ere ventet på initiativ fra 1.mai komiteen. Når disse lot vente på seg startet en aktivitet som bringer tankene hen på tider med krigskommunisme. Rettefe sagt, deler av vårt 1.mai arbeid viser at vi har mye igjen før vi har korrigeret stilen med supermannstenkning og krigskommunisme.

RETNINGSLINJER FOR FAGLIG RAPPORT .

1) Antall ansatte ?

Hvilke organisasjoner finnes på arbeidsplassen ?
Ca. medlemstall i hver organisasjon ?

Hva slags medlemmer har de forskjellige organisasjonene ? (Eks. lavere/høyere funksjonærer, teknikere, akademikere o.l)

Hvor stor prosent er organisert i en eller annen forening ?

2) Foreningas arbeid.

Har foreninga noen kamptradisjoner ?

Hvordan er sosialdemokratiets innflytelse i foreninga og i foreningsledelsen ?

Hvordan er foreningas forhold til andre foreninger, f.eks. til STAFO ?

Hvordan har rekrutteringa til foreningen vært ?

3) Vårt arbeid i foreninga.

Hvor lenge har vi hatt folk der ?

Er foreninga blitt brukt som resolusjonsorgan i for stor grad ?

Erfaringer med å kjøre ut m-l politikk i foreninga ?

Har det vært samarbeid med andre grupperinger på konkrete saker ?
(Eks. EEC - lønnsoppgjør - 1.mai - lokale kampkrav).

Eventuelle erfaringer fra arbeid i styrer, innstillingsråd, samarbeidsutvalg o.l.

Erfaringer fra partirekrutteringa - muligheter framover.

De fleste spørsmåla regner vi med kan besvares av alle på en eller annen måte, for øvrig er dette ment som ideer på hva vi er ute etter. Besvar spørsmåla i den grad det er mulig og hensiktsmessig. Rapporten bør i alle fall utfylles med mer særegne erfaringer av typen - hvilke feil er begått ? - hovedfeilen nå ? - spesielle vansker ? - gode og dårlige erfaringer ? Kom også gjerne med ei vurdering av hvordan arbeidet bør legges opp framover når det gjelder vår politikk for statsansatte. Hvordan kan Faglig utvalg komme inn i bildet? Gode ideer mottas med takk. Bruk hue!

Husk fristen 12. juni!

Faglig utvalg.

